

bezelstnost ani na důvěru v pozemkovou knihu, neboť před zákonnými přednostními právy zástavními nechrání důvěra v knihy veřejné, jimi jest právě prolomena zásada publicity veřejných knih. Žalobce nemohl by se dovolávati ani uznání své pohledávky dlužnicí a dovozovati z toho, že se vzdala obrany § 62 odst. (5) zák. o dávce z majetku (§ 1396 obč. zák.), což bylo podrobně odůvodněno již v rozh. čís. 8552 sb. n. s., na něž se zde poukazuje.

Rovněž by žalobci nepomohly vývody, jimiž se snaží dovoditi, že dávka z majetku vázne jen na hypotekární pohledávce nedoplatku z kupní ceny, nikoli na pohledávce osobní, neboť názor ten nemá v zákoně opory. § 62 odst. (5) zák. o dávce z majetku nemluví o dlužníku hypotekárním, nýbrž uvádí, že byla-li nemovitost převedena v době od 1. března 1919 do dne účinnosti tohoto zákona (8. května 1920), požívá dávka z majetku přednostního zákonného práva zástavního i na případné pohledávce z nedoplatku kupní ceny; věřitel nemůže žádati plnění a dlužník (tedy nikoli pouze hypotekární dlužník) není povinen plniti, pokud není prokázáno, že dávka bývalého majitele jest zapravena neb jinak zajištěna; platí-li dlužník bez takového průkazu, ručí za dávku bývalého majitele do výše vyplacené pohledávky. Z doslovu tohoto vidno, že právě jest to osobní dlužník, který nesmí před zajištěním dávky platiti, vždyť dlužník hypotekární není, nepřevzal-li dluh k osobnímu zaplacení, vůbec povinen platiti, nýbrž musí jen snášeti prodej nemovitosti za účelem uspokojení zástavního věřitele.

Čís. 11264.

Pojišťovací smlouva.

Výklad pojišťovací podmínky, podle níž pojišťovna neručí za škody vzniklé při závodních nebo distančních jízdách všeho druhu nebo při trainingu (přípravných jízdách) k nim.

Jízdou při závodě nebo jízdou distanční a trainingem (přípravou) k ní jest jen jízda přímých účastníků závodu, nikoliv jen příležitostná jízda někoho jiného, kdo není k závodu vůbec přihlášen a jen na žádost pořadatelstva závodů k vůli reprezentaci jede po jízdni dráze v místech, kde podle výslovného ustanovení závodních podmínek vlastní závod ještě nezačal.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1931, Rv I 1584/30).

Automobil žalující firmy, jedá jako reprezentační vůz za spolehlivostních závodů Košicemi, vjel do zástupu lidí, z nichž několik bylo usmrčeno a poraněno. Žalobkyně se s poškozenými vyrovnala a domáhala se žalobou, o níž tu jde, náhrady škody na pojišťovně, u níž byl automobil pojištěn proti povinnému ručení. Procesní soud prvního stádu uznal žalobní nárok důvodem po právu, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. **Důvody:** V souzeném případě jde o to, zda lze jízdu automobilem žalující strany pokládati za jízdu závodní a zda lze proto v souzeném případě použití § 4 dodatečných ustanovení k pojišťovacím podmínkám, podle nichž společnost neručí za nároky ze škod, které

byly přivoděny při závodních neb distančních jízdách všeho druhu neb trainingu (přípravných jízdách) k těmto (k tomu). A tu jest především důležité, zda lze pokládati jízdu vozem žalobkyně za závodní, čili nic. V tom směru jest zjištěno, že auto nebylo přihlášeno k závodům a nemělo závodní číslo, nebylo převzato přejímací komisí, nestálo za startovou čarou, nevyjelo stejně se závodními vozy, nýbrž z jiného místa, jelo znovu přes Košice až k místu určité stanovenému, kde podle prováděcích nařízení začínaly vlastní závody. Z toho vyplývá, že nelze jízdu vozem žalobkyně pokládati za závodní. Vůz měl, jak správně k tomu poukazuje první soud, jen čestnou funkci jeti jako reprezentující přes Košice. I to svědčí tomu, že jízda vozem žalobkyně byla mimozávodní. Zjištěno jest dále prováděcími předpisy, že pod odstavcem »C. Jazda« výslovně stanoví »Cez Košice pojedú v predú vedúce stroje... po dobu vedení těchto strojov jakékoľvek předchazenie je prísne zakázané, rovnako je zakázané, by išly dva vedľa seba« — a dále »Vedúci stroj zastaví na rozcestí Košice—Užhorod, Košice Prešov. Od tohoto místa idu stroje smerom na Prešov a začíná vlastná súťaž«. Z těchto zjištěných okolností vyplývá, že jízda automobilem žalující nebyla závodní jízdou ani distanční jízdou a že závodní jízda započínala teprve od shora zmíněné křižovatky, jak právem usuzuje též první soud. Nelze proto přisvědčiti žalované, že závod začal již před odstartováním. Vlastní závod začal od křižovatky shora zmíněné. Tomu-li tak, nelze právem tvrditi, že škoda, o niž jde, byla přivoděna při závodní jízdě, a právem usuzuje první soud, že nelze jízdu automobilem žalující podřaditi pod ustanovení § 4 dodatečných ustanovení k pojišťovacím podmínkám.

N e j v y š š í s o u d nevyhověi dovolání.

D ů v o d y:

Po právní stránce shledává dovolací soud správným úsudek odvolacího soudu, že jízda auta žalobkyně nespadá pod ustanovení § 6 čís. 2 dodatku k pojišťovací smlouvě ze dne 15. června 1927, neboť správnost úsudku toho vyplývá ze zjištění soudu odvolacího, že auto nebylo přihlášeno k závodům a nemělo závodní číslo, že nebylo převzato přejímací komisí, nestálo za startovou čarou, nevyjelo stejně se závodními vozy, nýbrž vyjelo z jiného místa a že jelo, (mělo jeti), přes Košice až k místu určité stanovenému, kde podle soutěžních podmínek začínaly vlastní závody, a že žalující strana byla požádána, by svým autem vyprovodila městem ostatní stroje na závodu účastněné, třebaže podle zjištění nižších soudů pro jízdu přes Košice platilo ustanovení: »Cez Košice pojedú vpredú vedúce stroje..., po dobu vedenie techto strojov jakékoľvek predchazenie je prísne zakázané, rovnako je zakázané, by išly dva vedľa seba«. Tvzení dovolatelky, že spornou jízdu auta žalobkyně přes Košice jest považovati za jízdu závodní a nikoli jen za jízdu reprezentativní, poněvadž i tato jízda se dala mezi startem a cílem, není správné, any nižší soudy zjistily, že vlastně soutěž začala se podle soutěžních podmínek teprve na rozcestí Košice—Užhorod a Košice—Prešov, kde vedoucí stroj zastaví, z čehož vyplývá, že skutečně teprve od tohoto místa začal vlastní závod, takže vlastně teprve toto místo bylo skutečným star-

tem. Nerozhodné jest, že od startu v městě Košicích až po toto místo učiněna byla snad zvláštní bezpečnostní opatření, jež v prováděcích předpisech pro vlastní závodní dráhu byla stanovena, neboť skutečnost ta nemůže nic změnit na správnosti úsudku odvolacího soudu, že sporná jízda auta žalobkyně nebyla jízdou závodní, nýbrž reprezentativní. Soud dovolací souhlasí i s výkladem, jež dal odvolací soud ustanovení § 4 čís. 2 dodatečných podmínek k pojišťovací smlouvě, neboť správnost výkladu toho plyne i z doslovu tohoto ustanovení, i z jeho povahy jako výjimky z ručební povinnosti žalované. Nesmí proto tato výjimka býti vykládána extensivně, jak činí dovolatelka. Kdyby mělo býti správným mínění dovolatelky, že toto vyjimečné ustanovení nemá se podle vůle stran vztahovati jen na přímé účastníky závodu, muselo by to v dotyčném ustanovení pojišťovací smlouvy býti výslovně uvedeno. Podle přirozeného smyslu slov jízdou při závodě nebo jízdou distanční, případně trainingem k ní (přípravou), může býti zajisté jen jízda přímých účastníků závodu, nikoli jen příležitostní jízda někoho jiného, kdo k závodu vůbec není přihlášen a jen na žádost pořadatelstva za účelem reprezentace jede po jízdni dráze v místech, kde podle výslovného ustanovení závodních podmínek vlastní závod ještě nezačal. O jízdě auta žalobkyně za mimořádných, nenormálních okolností nemůže dle skutkového stavu nižšími soudy zjištěného býti řeči.

Čís. 11265.

Ustanovení zákonů ze dne 14. června 1868, čís. 62 ř. zák. a ze dne 15. května 1885, čís. 77 ř. zák. o tom, že úroky z úroků mohou býti žádaný, byly-li výslovně smlouveny nebo, byly-li splatné úroky zažalovány, tyto od doručení žaloby, nebyla dosud zrušena ani změněna. Týkají se nejen úroků ze zápůjček, nýbrž i úroků z jiných kreditovaných pohledávek, najmě úroků z přejímací ceny za zabraný majetek.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1931, Rv I 1626/30.)

Žalobce, majitel zabraného majetku uzavřel se Státním pozemkovým úřadem dohodu, jíž se Státní pozemkový úřad zavázal zaplatiti žalobci za převzaté pozemky přejímací cenu 3,379.574 Kč a zúrokovati ji ve smyslu § 29 a § 59 náhradového zákona ode dne 16. listopadu 1924 do zaplacení. Státní pozemkový úřad zaplatil dne 26. dubna 1928 přejímací cenu s 5% úrokem. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na československém státu zaplacení úroků z úroků, maje za to, že se Státní pozemkový úřad podle § 59 náhr. zák. zavázal platiti úroky pololetně pozadu, t. j. 16. května, 16. listopadu 1925, 16. května, 16. listopadu 1926 a 16. května a 16. listopadu 1927. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Odvolací důvod nesprávného právního posouzení vidí žalobce v tom, že mu první soud nepřiznal žalobní nárok, ježto prý jde o úroky z úroků. Jest pravda, že i v dohodě ze dne 2. června 1925 o přejímací ceně, i v právoplatném rozvrhovém usnesení o této přejímací ceně ze dne 18. února 1928 je uvedeno, že se přejímací